

Жилинъ рѣшилъ да отиде при майка си. Кавказъ билъ тогава въ размирно врѣме. Пжтищата били пусти и денемъ и ношемъ. Щомъ нѣкой русинъ тръгнѣлъ на пжть, татаритѣ го погвали и убивали или заробвали и отвличали въ планинитѣ.

Така се случи и съ Жилина. Хванаха го татаритѣ, завлѣкоха го въ селото си, оковаха го въ вериги и го хвърлиха въ една дълбока яма, за да не избѣга. Животътъ на Жилина стана много тежъкъ. Не му снемаха оковитѣ и не го пущаха да ходи никждѣ. Хвърляха му сурово тѣсто, като на куче, а вода му спускака съсъ стомна. А въ ямата било влажно, задушно, студено... Жилинъ се отчаялъ, той нѣмалъ никакви надѣжди за спасение!

II.

Седи Жилинъ въ ямата, мисли за свободния животъ и му става мжчно, много мжчно. По едно врѣме въ краката му паднала питка хлѣбъ, послѣ друга, па и череша почнали да се сипятъ. Погледналъ той нагорѣ, а тамъ надъ ямата седи момиче-татарче, на име Дина. Тя погледна затворника, засмѣ се и избѣгна. А жилинъ си помисли: „Дали не може ми помогна Дина?“ Той изрови въ ямата трапчина, събра глина, замѣси я на калъ и взе да прави разни играчки. Направи човѣчета, коне, кучета, па си рече: „Като дойде Дина, ще ѝ ги подхвърля“.

Но на другия день Дина не дойде. А Жилинъ чу по едно врѣме конски тропотъ. Татаритѣ взеха да се събиратъ при джамията; запрѣпираха се, закрѣщѣха и нѣщо за руситѣ споменуваха. Жилинъ не разбра добрѣ, но се досѣти, че може руситѣ да сж дошли наблизу, а татаритѣ се чудѣха, що да сторятъ съ плѣнника.

Но ето, татаритѣ погълчаха, погълчаха и пакъ си отидоха.